

Eixos de la postmodernitat

Passeig de ronda

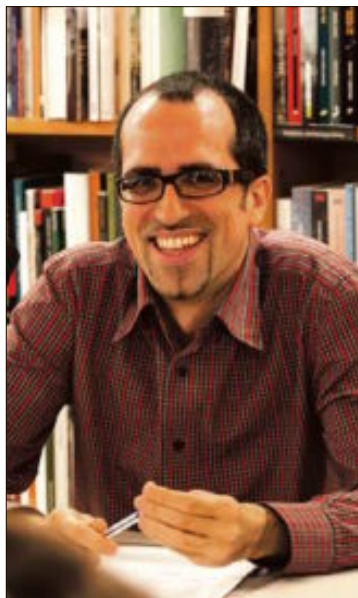
PER **CARLES CABRERA**

01 M'afiguro **Jordi Marrugat** (Sabadell, 1978) davant el paper, llapis en mà, abans d'emprendre la redacció del flamant *Narrativa catalana de la postmodernitat. Històries, formes i motius* (Publicacions i Edicions de la **Universitat de Barcelona**, 2014). Degué traçar perpendiculars les coordenades temàtica i nominal, tot pensant que, si hi reeixia –i la veritat és que se'n surt molt bé–, en tindria prou per abastar un croquis de la narrativa catalana de les quatre darreres dècades. Evidentment, ni hi convoca tots els escriptors ni hi desenvolupa tots els temes, sinó només aquells que destaquen o considera més oportuns.

02 En el bell mig del gràfic, entre els temes i els autors, hi balla la figura central de **Quim Monzó** per ser

qui millor quintaessència això que convencionalment hem anomenat la “postmodernitat”. Marrugat li dedica el primer dels tres capítols de l'obra perquè Monzó solcà la nova era amb la seva primera novel·la: *L'udol del griso al caire de les claveres* (1975).

03 El bloc nominal continua en el segon capítol amb apartats dedicats a les dues grans novel·les de Monzó, *Benzina* (1983) i *La magnitud de la tragèdia* (1989), a més de la seva cabdal aportació contística. El segueixen, deutors –declarats– o no de Monzó, i igualment festejadors de la narrativa curta i l'article d'opinió, plomes com **Pàmies**, **Serra**, **Moliner** o **Ramis**. En canvi, la narrativa de **Pagès Jordà** ja se'n distància, i Marrugat inaugura amb ell un apartat de “classicisme postmodern”. Igual que amb **Cabré**, del qual destaca en un primer punt la complexitat de la tècnica narrativa, però l'ombra allargada del qual s'estén fins a l'apartat de novel·la històrica que també conreen **Lozano** o **Riera**. A les elegies per un

Jordi Marrugat. XÈNIA FUENTES

món perdut, tenim **Moncada**, **Barbal**, **Serés** o **Erra**. I com a autors de la ciutat de Barcelona, les novel·les de **Porcel** que s'ambienten a la capital catalana i la recurrència d'altres autors que ja havien aparegut prèviament.

04 Arribats en aquest punt, Marrugat sabia que si havia fet bé els deures haurien sortit un seguit de noms que als temes es tornarien a repetir. És el que succeeix. En termes d'animalitat, de nou Porcel i **Sánchez Piñol**; en temps lliure, espectacle i joc, Monzó, Moliner i Puntí; en la mentida entesa com a veritat, Pagès, **Jòdar** o Sánchez Piñol; i pel que fa a la creació de móns o identitats paral·lels Monzó, Pagès, **Bagunyà**, **Lluís** o **Bezsonoff**.

05 Redactor en cap d'*Els Marges*, Marrugat ha col·laborat en diaris i revistes i acaba de publicar un homònim *Aspectes de la poesia catalana de la postmodernitat*. No hi ha dubte que l'ofici de crític li ha proporcionat la saba que destil·len aquestes dues obres, però com ell mateix s'afanya a remarcar a les conclusions la feina d'anàlisi i valoració del crític és una altra de ben diferent, per bé que una determinada aposta també sigui present aquí.